

ELŐFIZETÉSI ÁR.

Helyben házhoz hordva és vidékre postai megküldéssel:
 Egész évre . . . . 4 ft — kr.
 Félévre . . . . . 2 ft — kr.
 Negyedévre . . . . 1 ft — kr.
 Egyes szám ára 10 kr.
 Hirdetéseket jutanyo-an számítunk.
 Hivatalos hirdetések 100 szög 1 fertért közöltetnek.
 Kincstári bélyegdij minden hirdetésért 30 kr.
 Hirdetéseket s előfizetéseket felvesz Landesmann M. könyvkereskedése S.-a.-Ujhelyben.

SÁTORALJA

Zemplénnvármegye közérdekeit képviselő hetilap.

Megjelenik minden szombaton.

SZERKESZTŐSÉG

és
KIADÓHIVATAL

hova a lap szellemi részét illető közlemények s az előfizetési pénzek, hirdetési kéziratok s díjak és a lap szétküldésére vonatkozó felszólalások intézendők:
 Sárospatak, Rákóczy-utca 175. sz.
 Kéziratokat nem adunk vissza.
 Bermentetlen leveleket nem fogadunk el.
 Nyílter minden sora 20 kr.

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ-TULAJDONOS:

STEINFELD JENŐ.

TÁRS-SZERKESZTŐ:

RÉZ LÁSZLÓ.

Fel Budapestre — a kiállításra!

Magyarország ezer éves fennállásának örömnepét üljük. Helyesebben: Magyarország ezeréves fennállásán örvendezünk ünnepies érzelmekkel, az alacsony szalma és nádfedeles kunyhókban, pásztortanyákon, erdők, mezők, a munka téerein, műhelyekben és a fényes palotákban egyaránt, ahol csak egy igaz magyar szív dobog. Az iskolás gyermek, az ifju, a családi, társadalmi, egyházi és országos gondokkal elfoglalt férfi és nő, apa és anya, az élet alkonya előtt álló s örök nyugalomra menendő öreg mindannyian, kiknek bölcsőjük e drága szép haza földén ringott s megtanulhatták, mi a haza, aztán saját céljaik mellett ezért az imádtott szép haza boldogságáért is éltek és élnek, imádkoztak és imádkoznak: mindannyian ünnepies érzelmekkel vannak eltelve emez Istentől megáldott 1896-ik esztendőben, az öröm és bánat, az üdülés és munka óráiban egyaránt.

Ez érzelmek ama szent hazaszeretettől növekednek tengerré, melyről a leglángolóbb szellemű költőnk oly utánozhatlan fenségű képet tárt szemünk elé Isten tudja mibe mártott ragyogó tollával, a mikor így kiáltott fel:

Szent hazaszeretet! mibe mártsam tollam,
 Hogy dicső képedet híven leírjam! *Tótfi*

A hazaszeretet, ez a legelső és legnagyobb kötelesség, mely minden szépet, jót, nagyot és dicsőt magában foglal, nem születik velünk. Azt, mint valamely magvat.

TÁRCSA

Aratáskor.

— A „Sátoralja” eredeti tárczája. —

Tünődve állok itt e hegy oldalán. Feltemtem a „Szirttőt”, alattam a „Szártalja” — jobb időkre is emlékeztető mulató- és fürdőhelyével.

Csend van mindenfelé. Lelkem a néma csendben el-elmereng. Visszagondolja, néha-néha vissza is sirja azokat a vig zajokat, melyek a sík rónát töltik be az éj e szakában.

Mintha még most is látom!

Oda lent a rónán — a pirosodó hajnalt megelégedett arcú emberek hálaadással köszöntik. Aztán megindul a munka, az arató leány ajkán vidám dana kél: a férfi kezében peng, aztán suhint a kasza, utána sühogással omlik a sárga, aranykalás, mintha a földhöz nőne, emelkedik a sok gabona kereszt.

A gazda szeméből mosoly sugárzik ki: keble duzzad a boldogságtól; lelke immár érzelmekkel van teli; aggodó reménye teljesüléséhez már erösen közeleg.

A gazdaszony sürgő-forog, hogy hű munkáit az est eljöttével meleg vacsora, s még melegobb szivesség fogadja.

bele vetni, avagy oltani az emberi szívbe; aztán gondozni s ápolgatni kell, mindaddig, míg az elenyészés veszélyétől tartani lehet, vagyis a míg gyümölcsözővé nem fejlődik.

A hazaszeretet nevelésének és ápolásának legelső és folyvást legszükségesebb eszköze magának a honnak minél szélesebb körü s minél részletesebb és behatóbb ismerete; azért a gyermeknevelésnél hazafias szempontból ezekre különös súlyt kell fektetni, mert szeretni valami ismeretlen képtelenség; forrás szeretni, tisztelni, ügyszólván imádni pedig csak azt lehet, a mit (vagy a kit) mindenk felett való jónak és szépnek, boldogságunk egyedüli feltételeinek tartunk, vagyis a mi szívünkhez van iorrrva.

A ki nem ismeri hazáját és ennek multját, azaz történetét. — nem is szeretheti. A ki pedig még azt is tudja, hogy a nagy világon e kívül nincs drágább és szebb hely, nemcsak az imádásig szereti ezt, de ha kell, életét is kész áldozni érte, mint őseink s legjobbjaink tettek: a míg pedig karjait birja, — tesz, alkot, gyarapít nemcsak a maga és családja, hanem a hon javáért is.

A honszeretet magvait a hazafias irányú iskolai nevelés hinti és ápolgatja, a míg lehet, a gyermek s ifju szívébe. Azért időltte szükséges, hogy a tanítók s tanítónők jó honfiak s honleányok legyenek. De hát azután? . . . Azután a gyakorlati életben éles megfigyelések által szerzett tapasztalatok, hazai és külföldi állapotok, er-

kölcsök, szokások, földmívelés, ipar, tudomány, művészet és kormányzati rendszerek minél bővebb ismerete, összehasonlítása s megkülönböztetése erősítik s érlelik azt nagygyá, hatalmassá, sőt rettenetessé is, ha kell.

De hát hol szereze a közmunkás, iparos és kereskedő ezen ismereteket. Utazza be talán érette a világot? . . . Oh nem, csak olvasson és használja fel az alkalmakat, hol tudását, ismereteit bővítheti, okulhat, tanulhat! Azt a néhány koronát, melybe ezek kerülnek, ne sajnálja. Ugy tekintse, mintha áldozatul vitté a haza oltárára.

Tény, hogy az ország-világlátás volna a legnagyobb hatású: de mivel az általánosságban lehetetlen, a könnyebben elérhető eszközökhöz kell folyamodnunk: azokkal is meg lehet elégednünk.

A még nem igen régen mult időben, mikor még az ipar terén a czéh-rendszer uralkodott, utaznia kellett a közelművészt és boldogításra törekvő iparos ifjunak, hogy minél többet lásson, tapasztaljon és tanuljon. Utazni, az ország különböző vidékein, még pedig nemcsak imigy-amugy ögyelgve, hanem becsületes czéhbéli mesterek műhelyeiben is dolgozva pár hónapot, melyről aztán visszatérésekor, avagy megtelepedési helyén a bizonyítványok helyett szolgáló *vándorkönyveikéjél* kellett a czéhnek bemutatnia, és csak úgy remekelhetett, hogy tisztességes és becsületes czéhbéli mester lehessen belőle.

S mennyi üdvös következményei voltak

— Elet van mindenütt — viradattól késő estig a rónán.

Itt körültem — mintha kihalt volna — üres és hangtalan minden. Csak a szellő susogtatja meg a dus lombzatu fák felségesen szép koronáit: csak az örökké vidám madárkák esiripelése, ezer féle dala kelt visszhangot a magas hegyek között: csak a hegyi folyó loesogása hangzik szüntelen. . . . Ugy tetszik, mintha ember nem is lakné e felségesen szép s a természeti erőttől szinte duzzadó vidéken.

Pedig házakat — habár csak fából összekötözve is — láthatni itt egy-egy hegy tővében, amint azok falvakká alakulnak. De élet azokban vajmi kevés látszik.

Ha be-betekint az ember egy-egy faluba, itt-ott egy-egy anyóka mozog, csitítja síró unokáját. Amott egy-egy elkényeszeredett öreg motoszál a sok mindentől tiszta pótán. A tűzhelyen tűz talán egész nyáron sem volt. Hiszen a jó isten teremt napot az égbe s e szegény népre feleslegessé tette a tüzet az esztendő nagy részében.

Az az egy-két ember, ki ilyenkor itthon marad, de sokat tudna regélni küzdelemről, nélkülözésről és nehéz munkáról. . . . De miért kényeszeritnék regélésre őt? Nehéz neki már a beszéd is. Nézz az arcára. Leolvasható mindezett onnan is.

S lelkom e képen el-elmereng. Fáj neki nagyon

— látni a némaságot, szemben a vidám, boldogságot jelentő zajjal.

Ne borongj én lelkem! Ne fájjon a némaság, e kihaltság látása. Hiszen te a néma csendben ugy is jól érzed magad!

Aztán meg csak most kihalt e vidék. Szegény népe lent van a rónán. Az ő ajkán is támad most egy-egy nőta, halkán dudolja egy-egy tót leány. Milyen bánatos az, akár csak e nép helyzete. Sürgő-forog, dokozik izzad ő is e napokban — csakhogy nem itthon.

Ugy van. Ezért látszik kihaltak e tájék. Se-regestül zarandokol innen el junius hónap végén s július elején a nép, megy téli kenyeret keresni a tejfel, mézrel folyó kánaánba, a magyar buza-termő vidékre.

Itt hagyja mindenét, mi vagyunkáját alkotja s megy egy évre való boldogságot. Megy örömmel, kéjjél teli vágygal, mint . . . miút . . . — ugy van, igaz — az uri nép a fürdőre.

Igazán, olyan a szegény határszéli tótnak, rusznyákoknak az alföldi aratás, mint az uri népnek a fürdőzés.

Istenem, milyen is az élet!

Elvezni vágyik ez is, az is. Boldogságért fut mindenki, ez is az is. S ha céljukat elérték: meg is szerezte a boldogságot miúlkettő. De minő különbség az eszközökben! Minő különböző uton jutottak hozzá el!

ezeknek a vándorlásoknak s mily befolyással voltak a honszeretet fejlődésére, növekedésére, hatalmassá léételére!

Hajh! de akkor más világ volt nagy Magyarországon! Nem lehetett mit olvasgatni, miből tökéletesbülni. Nem voltak a hírlapok, szakművek 100 ezerszámra szóró könyvsajtók, újságok: kaszinók, olvasókörök, egyletek, különféle önképző társulatok, ipariskolák; sem szédítő sebességgel robozó gőzmozdonyok, villamos vonatok, gőzhajók, műszergyártó gépek s. a. t. s. a. t. Ha nem jött-ment az ember, nem sokar tanult, mert hiányoztak az önképzés eszközei, mely miatt minden haladás nagyon de nagyon lassu, alig észrevehető volt. Földművelés, ipar, kereskedelem, népoktatás pangott; tudományal vajmi kevesen foglalkoztak, képzőművészetünk pedig úgyszólván nem is volt.

Most! . . . Ha csak ezelőt félszázaddal elhunyt atyáink támadnának is fel, nem ismernének rá százszor szép hazánkra. S talán újra meghalnának a nagy öröm miatt, látván, hogy mivé lett ez az annyit szenvedett, túrt, s többször összetiprot, majdnem meggyilkolt, de az Istentől soha el nem hagyott, édes gyermekeitől pedig mindig forrón szeretett édesanya, Magyarországi! mely — igazán — mint a mesebeli phönix madár támadt fel hamvaiból, még pedig sokkal szebb, sokkal dicsőbb alakban, mint volt bármikor. S fiai mennyi kincsét gyűjtöttek, s mennyire tökélesültek azóta!

A ki ezt nem tudja, olvassa el előbb hazánk művelődési történetet, azután utazzon, illetőleg repíttesse el magát Magyarországra székesfővárosába, Budapestre: vegye meg annak és a kiállítás területének a térképét; utazza be a várost; menjen a királyi palota kertjébe; nézzen szét onnan; azután alájöve szemlélje meg körül belől az új országházat, mely még nincs is készen, ezeknek utána pedig álmódjék valami oly remeket, a milyent még ember nem álmódott, fantázia nem teremtett; s mielőtt ez álom csak legkisebb részben is homályosodhatnék emlékezetében, villamvonatoztassa magát a kiállítás területére, sétáljon előbb a *közköztársai*, azután pedig az *iparcsarnokba*; fogadom, hogy így fog kiáltani: „Milyet nem álmódám!” vagy ez is csak álom! . . . Es ha jó hazafi, avagy

Majd augusztus hónapban megindul itt is az élet. Bár nem lesz oly zajos, mint az alföldön, mert mikor már a hegy tetején megérik az aratásra váró gabona, a szegény tót fáradt, nincs kedve még csak örülni sem. Most már csak egy a vágya: mentől hamarabb csűrbe takarni be az év gyenge áldását.

„Nyenge áldás! Földnek te szegény népe! Ne káromold a gondviselőt e szavakkal! Nem is teremhet földed, ha másét mégysz művelni, ha a magadé csak mostoha gyermeked . . .”

Ilyen különbség van az aratási idő alatt itt fent és ott lent, az alföld között.

De arabas után aztán egyforma az élet mindenütt. Az alföldi gazda megelégedéssel élvezi évi munkájának eredményét: a szegény tót és rusznak mohó vágyával és örömmel teszi a szalonját, mit alföldi aratási konvenciójából félre tett.

Az alföldi gazda reményvel néz az új aratás elé, mikor ugarolja, veti szántó földjét: a szegény tót is reményvel teszi be szájába utolsó darabka szalonját, hogy megéri még az új aratást s vagyik a jövő év után, hogy *járjára meghessen* s izletes szalonját hozhasson megint haza.

Érjétek meg a jövőt s teljesüljenek be szerény vágyaitok s reményeitek — jánbor tőtjaink.

kto?

jó honleány, lehetetlen, hogy örömkönyök ne fakadjanak szemében; is a rozsa hazafi vagy honleány, kétségtelenül imára nyílnakajkai: „Uram, bocsásd meg bűnömet!”

Hát még ha mindent lát, mi ott található! . . . S hát még ha elgondolja, hogy az mind hazai produktum! Magyar föld termette, magyar kéz alkotta, magyar fej volt az is, a ki kigondolta! . . . nemcsak csodálkozni, nemcsak vevetkenni fog, hanem nemes büszkeséggel is fogja valani: magyar vagyok, az is leszek, a míg csak a földön élek; szeretem is szép hazámat, mint táptáló jó anyámat. S ha védelmül hi engemet, kiontom érte véretem!

Sorakozatok, tömörüljétek tehát hazám hű fia! rakjátok össze fillériteket s mentjétek el Budapestre, székesfővárosunkba, kedves, szép hazánk szívébe s az ott levő tündérkertbe, az országos ezredévi kiállításra! Menjétek, még van idő, három egész hónap! Vigyétek el magatokkal feleségeiteket, fiaitokat, leányaitokat és segédeiteket is! Vagy nyújtsatok nekik módot és alkalmat; eszközöljétek, hogy elmehessenek, ha magatokkal nem vihetnétek. És . . . és lássatok, tapasztaljátok, tanuljátok! Hiszen egyikünk sem tökéletes, nincs oly okos és tanult ember, ki még okosabb, tanultabb, tökéletesebb ne lehetne tanulni pedig nem szégyen! De ne is csak ez vezéreljen beneteket; hisz nem is ez a fő, hanem a — *hazaszeretet!*

Ennek a szent hazaszeretnek növelésére, megszilárdítására s hatalmassabbá tételére buzduljatok s buzdítsatok fel másokat is kedves honfiak s leányok!

Távol legyen, hogy igaz magyar hazafiai s honleányi érzelmeitek felől kételkedjem: de önmagamból indulva ki mondom, hogy mióta ott voltam és láttam, hová titteket küldelek és elmenni kérek, számszorta jobban becslöm, tisztellem, szeretem, imádom kedves drága hazánkat, ennek fiait, leányait s áldom a magyarok Istenét mint annak előtte.

Oh, mert a ki Budapestet és az országos kiállítást látta, az az egész hazát, ennek ezer esztendő s multját, jelenét, jövőjét, sőt az Isten kezeit is látta! Z. y.

*****

A vármegyei pótadók kérdése és még valami a községi- és körjegyző urakhoz.

Lapunk mult évi 17. és 18. számában megjelent két közlemény, melyek Kólozi Ferenc traucfalvi körjegyzőnek a vármegyei pótadók kivetésének megváltoztatására irányuló indítványára vonatkoztak. Az első közlemény meglehetősen elítélte Kólozi úr eljárását, hogy t. i. mellőzte a jegyzők egyletét s egyenesen a megyei törvényhatósági bizottsághoz fordult indítványával. Az elítélő közlemény szerint az indítványának sikere vezélyeztetettnek volt feltüntetve a megyei bizottsághoz való közvetlen benyújtók által s ez eljárás oly színben volt feltüntetve, mintha K. F. úr a jegyzői egyletet mellőzni, negligálni akarta volna, bár K. F. úr alapos érveit a következő számban kifejtette.

Lapunk annak idején ez elítélő közleménynek helyt adott. Most, amikor a K. F. úr indítványa megvalósult, kötelességet vélnék teljesíteni, mikor e valóságga választól értesítjük t. olvasóinkat. A szabályrendelettel — mely a K. F. úr indítványára készült — itt egész terjedelmében közöljük.

T. Zemplén vármegye törvényhatósági bizottságának S. A. Ujlyhelyben 1896. évi május hó 28-án tartott közgyűléséből.

100. szám.
6451. szám.

Olvasztattó a nagyméltóságú belügyminiszteriumnak 11448. szám alatt kelt intézménye, melylyel

az 1883. évi XV. t. cz. alapján igénybevehető vármegyei pótadók kivetése, beszedése és kezelése tárgyában alkotott vármegyei szabályrendeletet jóváhagyja.

A jóváhagyott szabályrendelet a „Zemplén” hivatalos lapban azzal tétetik közzé, hogy ott lett megjelensését követő 35-ik napon lép életbe.

A szabályrendelet az alispánnak, vármegyei jegyzőknek, 10 főszolgabíróknak, főszámvevőknek, kör-és községi jegyzőknek végrehajtás, az eredeti példányok és főlevéltárnoknak megőrzés végett kiadatni határozattak. Kmfl.

Jegyzette és kiadta:

Dókus Gyula
főjegyző.

280
19732. kay. szám.

Zemplén vármegye szabályrendelete a megyék háztartásáról szóló 1883. évi XV. t. cz. alapján igénybe vehető pótadó kivetése, behajtása és kezelése tárgyában.

1. §.

Az 1883. évi XV. t. cz. értelmében kivethető pótadó alapjául a földadó, házadó, keresetadó, nyilvános számadásra kötelezett vállalatok és egyletek adója, bányaadó, valamint a tüke, kamat és járadékadó címén fizetett egyenes államadók szolgálnak.

A pótadó kivetésének alapjául szolgáló ezen államadók községenkénti kimutatása a kir. adófelügyelőségtől szerzetetik be.

2. §.

Az 1883. évi XV. t. cz. által engedélyezett pótadó a törvény 10., esetleg 11. §-ában előirt módon megszavaztatván s az igénybe veendő százaléki is határozottilag megállapítván, illetőleg a törvény 13. §-ában említett pótadóra nézve a bel-és pénzügyminiszterek előzetes engedélye kikérteván, a kir. adófelügyelőségtől nyert kimutatás alapján a megyei számvevőség az egyes községek tartozását állami adójuk aránya szerint a megállapított százalékban kiszámítja és előírja.

3. §.

Az előírás minden községnek az alispán által kiküldetvén, annak főösszege a községi költségvetésbe felveendő és az egyes adózókra a községi pótadóra befoglalva vetendő ki.

4. §.

A községi költségvetésben felvett vármegyei pótadó fele április 1-ig, másik fele október 1-ig a vármegye házi pénztárába beszolgáltatandó.

5. §.

A beszolgáltatót pótadót a megyei pénztárnok címenként külön számlánál mellet köteles kezelni és a hátralékok kimutatását évenyedeként az alispánhoz beterjeszteni. Az ily hátralékok a szolgabírák által a községekől a községek behajtására fennálló szabályok szerint hajtattak be. A pótadóról szerkesztett számadás minden év végével a közigyűlés elé terjesztendő, mely azt a tavaszi közgyűlésen vizsgálja meg.

6. §.

Az ezen szabályrendelettel ellenkező rendelkezést tartalmazó szabályrendeletek intézkedései hatályon kívül helyeztetnek.

7. §.

Végrehajtásával az alispán bizatik meg. Kormányhatósági jóváhagyás után lett kihirdetést követő 5-ik napon lép életbe.

Kelt Zemplén vármegye törvényhatósági bizottságának S. A. Ujlyhelyben 1896. október hó 1-én tartott közgyűlésében.

Jegyzette:

Dókus Gyula
főjegyző.

11448 II. szám.

Magy. kir. belügyminiszter.

Ezen szabályrendeletet oly megjegyzéssel hagyom jóvá, hogy az 1. és 2. szakaszokban előforduló „kir. adófelügyelőség” helyett kir. pénzügyigazgatóság értendő.

Budapestben, 1896. március 19-én.

(P. H.)

A miniszter helyett:

Latkóczy Imre
államtitkár.

Miután ezekről beszámolunk t. olvasóinknak, nem mulaszthatjuk el, hogy zemplénmegyei községi- és körjegyzői urakhoz is ne intézzünk egy pár őszinte megjegyzést.

István főispán elnökle alatt rendkívüli közgyűlést tartott, melyen felolvasták O felségének a megye milleniumi bódoló feliratára és Károly Lajos főherceg elhunyt alkalmából kifejezett részvénytákozatra nyilvanított közönetet. A közgyűlés elhatározta, hogy a belügyminiszertől engedélyeztet 5000 frtos állami pótvadalmazást egy V. algyezői, III. alszámvevői, egy szolgabírói, két irnoki és három díjnoki állás betöltésére fordítják, továbbá, hogy a megyei szegény alaphól az uti pénzár részére 38 ezer frtos kölcsönt vesznek 4% os kamat mellett.

— **Házeliadás.** Ujházi Gyula tulajdonához tartozó majorkok-közi ház szabad kézből eladó. Értekezhetni Végh Bertalan ügyvéddel Sárospatakon vagy a tulajdonos Ujházi Gyula, m. kir. államvasúti osztálymérnökkel Szegeden.

— **Haszonbérlet.** A Kossuth Lajos utcán egy hat szobából s a szükséges melléképületekből álló ház 5 vagy 10 évre haszonbérbe kiadó. Értekezhetni a tulajdonossal Mórész Balinttal Sárospatakon.

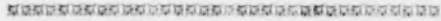
IRODALOM.

— **Magyarország Ezredéve.** Két szegedi lapíró: „Szomlóny Nándor” és „Liptai Károly” a „Szegedi Híradó” belmunkatársai nagy irodalmi és történeti munka elkészítésére vállalkoztak. Atérezve az ezredéves ünnep lonságos voltát, előkelték, hogy „Magyarország Ezredéve” czimnel megírják az ezredéves ünnep egész történetét. Képet adnak az utókorak a magyar királyi és királyi család, a magyar nemzet, a törvényhatóságok, iskolák, egyházak, testületek, ipar, mezőgazdaság, kereskedelem, tudomány, irodalom, művészet, zene stb. ezredéves ünnepléséről. Az eszme hazafis és kíváncsi hasznos, az alkotandó munka pedig maradandó becsű lesz. Az idők óramutatója csak századokat jelez a világtörténelem lapjain. Századokról regélnék a legendák, tízennyolcz százados magva a szeretet vallása is, csak a magyar történelem foglal el egy ezredet az idők folyásából. Hogyne volnánk büszkéek, feltékenyek erre a tiszszázados multra, amelyben a sok bánat mellett annyi fényes diadal, hadi dicsőség van letéve örökök, hogy erre a fényes ezeréves csodálatos néz a világ. Rátettük most a koronát a tiszszázados történelemre az ezredéves ünnepekkel. Ennek a koronának nincs más drágaköve, mint a magyarhazaszeretet, nincs más éke, mint koronás király iránt való hűség ragaszkodás: ám ezeket a drága köveket jön hozzáknak bámulni az egész világ és a föld minden nemzetének gyermeke, elviszi magával otthonába a magyarok iránt érzett szeretetét és bálmulatát. Ez a ragyogás, amelyet a magyar hazaszeretet, ezeréves szent történelem magából kisugározott, belemerül abba a fényes multba, amelyből ünneplünk-höz nehány röpke pillanatra a történelemből kölcsönvettünk. A földmives, iparos, kereskedő, hivatalnok, szóval minden magyar ember, visszatér ünnep után, munkájához fog és ez a fényes ünnep csak emlékezethen, mesében, halvány képzeletben fog élni az utókor előtt. Ha az ezeréves ünnep ragyogását nem is tudjuk Vesta tűzfént ébren tartani.

munkálkodjunk azon, hogy egy pillanatra, egy morzsója se maradjon följegyzetlenül ennek a világtörténelmi nemzet-ünnepnek. legalább olvassák azok, akik nem láthatták, milyen ünnep volt az, amely most bennünket mámorosít tesz dicsőségével. A megjelölt munka hazafias és eszményi célját bizonyítja az, hogy a „Massics Gyula” vallás- és közokt. miniszter elfogadta a könyv ajánlását, amely mint forrásmunka is határozott értéket iger. Ohajlandó hogy ahová a szerzők adatokért fordulnak, azt mielőbb a legnagyobb készséggel juttassuk el kezeikhez. Ez hazafias kötelességünk. A nagy munka első kötete ez év október havában fog megjelenni.

— **Millenniumi album.** Czime lesz annak az érdekes könyvnek, melyet a „Képes Családi Lapok” előfizetőinek sok sürgetésére és kedves kérésére kiadnia határozott. Ebben az albumban a „Képes Családi Lapok” előfizetői lesznek kéjben megörököltve és a kép alatt minden arekép tulajdonosának neve írott vagy szabadon választott jelmondatával. Azonkívül lesz az albumban elbeszélés, szép költemények és hasznos tudnivalók a dívat, a társadalom, a kertészet és konyhaművészet köréből. A „Millenniumi album” minden tekintetben kedves emléke lesz mindenkinek és disze minden szalon asztalnak. Az előfizetések mielőbb a „Képes Családi Lapok” kiadó hivatalába (Budapest, vadász utca 14 szám) kéretnek, mert csak meghatározott számú példányok nyomattatnak, illetőleg annyi, ahány előfizető érkezett a „Millenniumi albumra”.

— **A közegészségügy és gyógyszerészet reformja** cím alatt dr. Molnár Antal uradalmi orvos tollából egy 56 lapnyi terjedelmű füzet jelent meg. Ara 1 korona. Kapható Reimer Miksa könyvtáros utján Győrött. A könyv célja az egészségügy reformálása, illetőleg a gyógyszerészet gyökere átalakítása. Az ügyesen fejtegetett s jó magyar irályú könyvet szívesen ajánljuk olvasóink figyelmébe.

CSARNOK. Aratásakor.

Gondolatok.

Aranykalászos téreken suhog a sarló, peng a fényes kasza.

Aratnak. Az aggodalmat megnyugvás, a reményt való váltja fel az érett kalászokkal. S habár a remény a „földiekkel játszó égi tünemény” csak ritkán elégti ki az elkényeztetet vágyakat, a fáradságnak, a tisztis munkának mindenkor megvan és edes a gyümölesze.

Az aratás a munka ünnepe. A gyümöleszedés nem jar hangulat nélkül. Bizonyos ünnepies érzet fakaszt a szivekben. A gazdák megilletődött aráról leolvashatni: Áldott legyen az Isten, ki velünk volt a nehéz munkában!

Suhog a sarló, peng a fényes kasza. Vidám arató leányok — kik már „nem gyengék a sarlóra” — mókáznak, nótáznak:

Csengjen, pengjen a sarló
Leptunkon jar a sarló.
Itt jartasd a szemedet,
Ne vágd meg a kezedet.

A munkának mindig meg van a maga derűje. Inpon van az is, hogy a nép munkájának nyomán dal fakad; hogy a nép verset költ, mesét sző, kacag, anekdotázik. . . Igy láttam én azt a patriarkális rendszerben, melyben a nép él. O van legközelebb a természethez, az igazsághoz.

Benne és általa látjuk a nagy igazságot: munkára születünk!

Ez az élet nagy filozófiája. A restség mindenkor szolgáshoz vezetett. a szorgalom függetlenséget teremt. Inkább meggyönyedni a munka terhe alatt, mint a kegyelem kenyer járma alatt nyögni.

A munkátlanságot az élet, a természet büntetni szokta. Hol elfogyott a kenyér, ott könnyen fogy a becsület is.

A munkának száraz kenyere is edes falatot nyujt. Míg a lusta fény, pompa, gazdagság között unatkozik.

A boldogság titkát ebben az igazsághban kell keresnünk.

Suhog a sarló, peng a fényes kasza. Szép buza-keresztekkel rakodik meg a föld. A jó edes anya táplálékot kínál éhes gyermekeinek. Az életadó föld „élet”-et nyujt.

Nincs a világ sok nyelvben szebb találóbb átvitt értelmű kifejezés, mint mikor a nép grammatikája a buzát „élet”-nek nevezi.

Mintha csak a „Miatyánk” negyedik kérését apostrofálná: „Add meg nekünk mindennapi kenyérünket”!

Ha kenyérünk van, élelmünk is megvan.

Az első étellel született meg a föld szeretete is. A lélek legtisztább érzelme, rajongó lelkesedése a föld iránt, hol bölcsönként ringatták, hol szeretneink élnék, hol egykor sirunk domborul. Földet mindenütt találtak, de a hazát csak itt kereshettek:

„Tudtatok-e mi a haza
Az a játszó-hely a dombon
Hol labáztunk, kengettünk, —
A haza az edes otthon
Az a falu, az a város,
Ahol vesszőn lovagoltunk;
Az a határ, hol kalappal
Tarka-szárnyu lepkeket fogtunk,
Búrbova visz szerencséték,
Ézt a hazát szeressétek!”

Suhog a sarló, peng a fényes kasza. Üdvözítők hazám szerető, munkásnépe azon a földön, mely hatalmunk alapját képezi!

A te földmunkád adja mindenkor a legegészségesebb vört nemzetünk ereibe.

Jaj az országoknak, hol a vör megromlik!
Te álltál mindig legközelebb e drága földhöz.
Te is képezted legfőbb erősségét. Egy boldog és nagy jövő méltó örököse vagy. Szeresd a mindentadó hazát!

„Vitéz kard vasából
Művelé ezt a földet
Szebb káncsal a földhöz
Tégedet mi köthet!”

Suhog a sarló, peng a fényes kasza. Minél magasabb a műveltség, annál nemesebb a munka. Becsüljük meg ezt és dolgozzunk. Dolgohoz szokott kéznek holtig akad munkája. . .

Áldás a földre! Áldás a munkára!
F. Szántó Lajos.

H i r d e t é s.

Verszegények, lábbadozók, sapkórosok, gyengélkedők, láztalan tüdőbetegek számára legjobb gyógyszer a dr. Kun Zoltán-féle

Vérképző labdac

1 üveg 60 darab rózsaszínre czukrozott labdacessel 1 frt 80 kr.

Hurut, tüdővész, hideglelés, malária, Influenza, tüdő- és gégehurut, gyomorhurutban a dr. Kun Zoltán-féle

Hurutellenes labdac

ezek számára legjobb gyógyszer a dr. Kun Zoltán-féle 1 üveg 60 drb. égszínkék czukoral bevont labdac ár 1 frt 80 kr.

Női bajok ellen legjobb szer a dr. Kun Zoltán-féle

Irrigáló por

1 doboz ára 1 frt 20 kr.

Az arc- és kéz ápolására legjobb kenőcs a dr. Kun Zoltán Purpurin Crem 5 nap alatt minden szeplő és mly foltot eltávolít a bőrnek gyönyörű bársony szerű külsőt ad 1 tégey ára 1 frt 20.

Minden eddig megjelent szájvizek fölött legjobb a dr. Kun Zoltán-féle DENTIPURIN SZÁJVIZ ellenszere a ragályos torokbajoknak is. 1 üveg ára 60 kr.

Kapható a készítőnél TRSTYÁNSZKY KÁROLY gyógyszerésznél Sárospatakon, s minden nagyobb forgalmu gyógyszerertárban.

Főraktár: Török József gyógyszerertárban Budapest, Király-utca 12. Dr. Buday Emil gyógyszerésznél Budapest városház-tér. Sátorajja-Ujhelyben Widdler Gyula gyógyszerész urnal.